

Fidusmageren fra Nazaret.

Bagside af gravsten på Store Tåstrup kirkegård.

Troen på en opstandelse giver ofte hovedbrud og årsag til tvivl i os. Og vel egentlig forståeligt nok. For vi mennesker har det med at begynde en bevisførelse i samme sekund, at vi bliver bedt om at tro på noget. ”Tro nu på, hvad jeg siger til dig”, kan det lyde fra en, der vil overbevise dig om noget. Vi vil gerne tro, men begynder i stedet at granske hukommelsen for grunde til at tro/ikke tro på vedkommende. Vi kan tage os selv i, at føre en skjult bevisførelse, fordi vi måske ikke helt tror på personen eller påstanden.

Ordet ”Fido” er latin og betyder ”jeg tror”. Vi kender selv udtrykket ”ham har jeg fidus til”. Men laver han fiduser med mig, så mister jeg troen på ham – og han bliver en fidusmager...

Så når vi står over for valget mellem at tro på Jesu opstandelse eller slå det hen som ren fiktion og overtro, så vælger vi faktisk mellem, om Jesus var fidusmager eller ej.

Jeg tror ikke på, at Jesus var en fidusmager. Jeg tror ikke på, at apostlen Paulus lyver, når han henviser til 500 mænd, der har set den opstande Kristus. Jeg tror ikke på, at kvinderne ved graven eller nogen anden talte usandt om, at have mødt den opstande frelser. Jeg tror på, at Jesus gik ud af graven. Jeg tror på, at opstandelsen er mulig for Gud.

Til gengæld har jeg ikke meget fidus til menneskets sprog, der er for fattigt til at beskrive opstandelsen med ord. Kun Gud har set, hvad der skete den påskemorgen. Og Gud lader englen ved graven sige dét, som Gud har set: ”Han er opstået, som han har sagt”.

Og de ord lyder stadig til os, når Helligånden visker dem i øret på os. Og netop opstandelsen – at Gud rejste sin søn fra graven og gav ham evigt liv – bekræfter jo Jesu egne ord, når han taler om, at han vil opstå. Opstandelsen gør, at vi kan have tillid til Jesu ord – opstandelsen siger, at Jesus ikke var en fidusmager. Jeg kan derfor have tiltro til Jesus, på samme måde, som jeg har tiltro til min far, når han siger, at han kommer på besøg i morgen. Min far har sagt det mange gange før, og hver gang indfriet løftet, til glæde for alle i præstegården.

Jesus opstod, som han havde forudsagt – og jeg tror det. Derfor kan jeg også bære et håb med mig gennem livet om, at jeg skal samme vej. For ”Den, der tror på mig, skal leve, om end han dør.”

Hvordan det vil foregå – og hvornår – dét lader jeg op til Gud at sørge for. I døden må vi lægge os i Guds hænder, og håbe på, at den forandring, der sker fra den stedse død til det evige liv, den har Gud hånd om. På samme måde, som han havde hånd om Jesu opstandelse.

Jeg tror på, at Gud elsker mennesket så meget, at han ikke vil lade os dø for evigt – men leve evigt hos ham, som enhver anden kærlig far ønsker for sine børn. Som Paulus på et tidspunkt skriver til menigheden i Rom, så tror jeg på, at hverken død eller liv, eller engle eller magter, eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter (...) eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.”

I opstandelsen viser Gud, at intet kan holde ham tilbage.

Spørgsmålet om opstandelsen handler ikke om, hvad der er muligt for *mig* – om jeg kan opstå. Spørgsmålet om opstandelsen handler om, hvad *GUD* kan – om *Han* kan oprejse mig.

Og dét tror jeg, at Gud kan!

Jeg tror. Fido. Jeg har fidus – til Gud.

-Mads Zachodnik

Arne Haugen Sørensen - Opstandelsen